

Arrest

nr. 110 995 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANBESIEN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, A. Q., verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben. U bent Ahmadi moslim en Warraich van etnische origine. U werd geboren op 24 november 1981 in Ahmedabad Chak in het district Badin van de provincie Sindh, waar u buiten een verblijf van 3 jaar (2005-2008) in de stad Rabwah (het huidige Chenab Nagar in Pakistan), ook steeds gewoond heeft tot aan uw vertrek uit Pakistan. U hebt in 2009-2010 een periode van één jaar en een kwart verbleven in UK in Londen voor studies 'Information and Technology'. U bent alleen naar België vertrokken. U bent hier in België intussen

gehuwd met de Pakistaanse K. M. op 26 juni 2012. Uw beide ouders verblijven momenteel in Sri Lanka en uw twee zussen en twee broers wonen in Duitsland.

U bent Pakistan ontvlucht omwille van problemen die u had in uw geboorteregio naar aanleiding van uw geloofsovertuiging als Ahmadi.

U kreeg problemen met de niet Ahmadi mensen van uw dorp Chak Ahmedabad. De meerderheid van de mensen die in uw dorp woonden waren Ahmadi en jullie hadden ook een eigen moskee. De niet Ahmadi mensen kwamen aanvankelijk ook naar jullie moskee omdat zij met zo'n beperkt aantal waren dat zij geen aparte moskee hadden. Na verloop van tijd kwamen deze mensen echter niet meer naar jullie moskee en keerden ze zich tegen jullie en jullie vernamen zelfs dat ze een aanval planden op de moskee in jullie dorp. Jullie kwamen dit te weten op 29 juli 2011 en uit voorzorg zonden jullie dan ook alle oudere mensen en de vrouwen weg uit het dorp. Zo vertrokken ook uw ouders naar Badin. Uzelf bleef om jullie eigendommen te beschermen. Op 1 augustus werd jullie moskee daar dan door die mensen aangevallen. De politie kwam tussenbeide en op 2 augustus hebben die mensen een klacht neergelegd bij de politie en zijn ze een zaak begonnen tegen jullie. De volgende dag keerden uw ouders terug naar het dorp en die mensen hebben dat opgemerkt en een tweetal dagen later pleegden zij een aanval op jullie huis. Er werd geschoten op jullie woning en uw vader heeft terug geschoten. De politie raadde jullie vervolgens aan om te vertrekken uit jullie dorp. Na deze aanval zijn jullie dan ook weggegaan uit jullie dorp en u vertrok kort daarna naar Europa.

U ontvluchtte Pakistan op 19 september 2011 vanuit Karachi. U vloog naar België via Abu Dhabi. U kwam diezelfde avond in België aan en u vroeg twee dagen later asiel aan.

Bij een huidige terugkeer naar Pakistan vreest u voor uw leven omwille van de problemen die u kende als Ahmadi.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van uw ID kaart die intussen wel vervallen is, een aanvraagformulier voor een NICOP (National Identity Card for Overseas Pakistani's), een FIR (proces verbaal in Pakistan) die tegen u werd uitgevaardigd bij de rechtbank en een bundel algemene artikels met betrekking tot de algemene problematiek van Ahmadi's in Pakistan.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Hoewel op basis van uw verklaringen niet betwist wordt dat u wel degelijk een Ahmadi bent en het CGVS hierbij op de hoogte is van de mogelijke problemen die Ahmadi's wegens hun religie in Pakistan kunnen ondergaan, kan er geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging bij een actuele terugkeer naar Pakistan.

In eerste instantie dienen er een aantal markante opmerkingen gemaakt te worden bij uw verklaringen over de identiteitsdocumenten die u voorlegt en die u stelt te hebben gehad in Pakistan. Deze verklaringen komen op tal van punten dermate vreemd, weinig logisch en weinig aannemelijk over dat hiermee al vanaf het begin uw algehele geloofwaardigheid zeer sterk in twijfel wordt getrokken.

Om te beginnen kan u niets van originele identiteitsdocumenten voorleggen, u heeft alleen nog een kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart die intussen reeds vervallen is (CGVS, p. 3-4). U zou de originele hebben afgegeven op de Pakistaanse ambassade hier in België, ongeveer 6-7 maanden geleden, om een nieuwe identiteitskaart aan te vragen hier, maar u zou deze nog steeds niet gekregen hebben (CGVS, p. 3-4). Als u dan gevraagd wordt waarom het zo lang duurt, of u daar enig idee van heeft, dan antwoordt u dat u hen uw adres gaf, namelijk Antwerpsesteenweg, en dat dat te lang was om op de kaart te zetten, dat er misschien te weinig plaats was op de kaart en dat het daarom misschien zo lang duurde (CGVS, p. 4). Deze verklaring komt eerder absurd en weinig geloofwaardig

over en bovendien kan hierbij nog de opmerking gemaakt worden dat u deze nieuwe identiteitskaart dan ook pas heeft aangevraagd meer dan een jaar nadat ze vervallen was en dat u bovendien ook geen enkel document kan voorleggen van de Pakistaanse ambassade hier om uw verklaringen hieromtrent te ondersteunen (CGVS, p. 4). Later tijdens het interview blijkt dat de identiteitskaart die u hier bij de Pakistaanse ambassade zou aangevraagd hebben een NICOP (National Identity Card for Overseas Pakistani's) is en we hebben inderdaad gegevens dat u die heeft aangevraagd in België (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Opnieuw komen deze gegevens echter niet overeen met uw verklaringen hieromtrent. U stelt dat u deze kaart 6-7 maanden geleden hebt aangevraagd en dat u ze nog steeds niet hebt gekregen (CGVS, p. 4 en p. 6), maar uit onze gegevens blijkt dat deze kaart wel degelijk 'printed and dispatched' is in Brussel op 4 april 2012 (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). U hebt deze kaart dus blijkbaar reeds meer dan een jaar geleden ontvangen en nu beweert u dat u ze slechts 6-7 maanden geleden aangevraagd zou hebben en nog niet gekregen heeft. Dergelijke incoherentie tussen uw verklaringen en de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en het feit dat u zelfs bij een confrontatie van deze gegevens bij uw eerdere verklaringen blijft, ondermijnt vanaf het begin op ernstige wijze uw geloofwaardigheid.

Verder wordt u dan gevraagd of u een internationale paspoort had in Pakistan en wanneer u deze heeft aangevraagd. U antwoordt dat u inderdaad een paspoort had in Pakistan en dat u ze aanvraagde in 2009 en dat ze geldig was tot 2014 (CGVS, p. 4). Deze verklaring komt echter opnieuw niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Volgens deze informatie (toegevoegd aan uw administratief dossier, informatie verkregen via uitwisseling van biografische en biometrische gegevens met UK) verkreeg u uw paspoort echter in maart 2008 en was ze geldig tot maart 2013. Wanneer u dan gevraagd wordt of u gereisd hebt met deze paspoort, stelt u dat u inderdaad reisde naar verschillende landen zoals Thailand, Maleisië, Dubai en UK (CGVS, p. 4). U vertelt naar UK te zijn gereisd in juli 2009 om daar te studeren, u behaalde er een diploma 'Information and Technology', u zou er ongeveer een jaar en een kwart gebleven zijn (CGVS, p. 4). Als u dan gevraagd wordt van wanneer tot wanneer precies u in UK was dan bevestigde u dat u er aankwam in juli 2009 en dat u terugkeerde naar Pakistan in mei 2010 (CGVS, p. 4). Wanneer u dan vervolgens gevraagd wordt waarom u over dit alles helemaal niets gezegd heeft tijdens uw eerste interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dan kan u daar alleen maar op antwoorden dat ze u daarover niets gevraagd hebben (CGVS, p. 4). De vraag of u een verblijfsdocument of visum bezat voor België of een ander Europees land werd u echter letterlijk gesteld bij DVZ en u antwoordde daarop negatief (zie verklaring DVZ, p. 3). Bovendien werd u ook letterlijk gevraagd naar welke studies en opleiding u heeft genoten en wat de hoogste behaalde graad is die u hebt bereikt in uw opleiding en u sprak daarbij louter over uw middelbaar onderwijs dat u afwerkte in Pakistan in 2007 (zie vragenlijst DVZ in administratief dossier, p. 1, nr. 10), u verzweeg deze opleiding 'Information and Technology' die u nu verklaart te hebben gevolgd in UK in 2009-2010 (CGVS, p. 9). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u wel te hebben verteld over uw opleiding in UK, maar dat er veel mensen waren en dat de tolk zou gezegd hebben dat het snel moest gaan (CGVS, p. 9). Hier komt het dan toch wel heel merkwaardig en weinig geloofwaardig over dat er voldoende tijd was om alles te vertellen, maar net niet om te vertellen over uw verblijf in UK. Dergelijke vaststelling wekt de indruk dat u uw verblijf in UK wilde verzwijgen voor de Belgische asielinstanties, wat vreemd overkomt en opnieuw uw algehele geloofwaardigheid sterk ondermijnt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

In tweede instantie zijn er dan uw verklaringen over uw verblijf in UK, uw terugkeer naar Pakistan en dan uw vertrek en reisroute recent naar België. Ook deze verklaringen komen op verschillende punten incoherent, weinig overtuigend en weinig aannemelijk over. Uw algehele geloofwaardigheid wordt hier dus opnieuw zeer ernstig in vraag gesteld.

Aan het begin van het interview verklaart u in juli 2009 naar UK te zijn vertrokken en daar ongeveer een jaar en een kwart te zijn gebleven (CGVS, p. 4). Vervolgens bevestigt u tot tweemaal toe dat u in

mei 2010 vanuit UK terugkeerde naar Pakistan (CGVS, p. 4-5). Het CGVS beschikt echter over objectieve informatie op basis van uw vingerafdrukken (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier) dat u inderdaad beschikte over een studentenvisum voor UK, aangevraagd op 9 juni 2009 en vervallen op 30 november 2010, maar dat u net voor het vervallen van dat visum, op 19 november 2010, in Londen (Earls Court) een Biometric Residence Permit heeft aangevraagd. Wanneer u met deze informatie geconfronteerd wordt, antwoordt u eerder ontwijkend en naast de kwestie dat het hier misschien gaat over uw visumgeldigheid en dat de smokkelaar daarom uw reispas heeft afgenomen omdat uw visum voor UK inderdaad nog geldig was, u herhaalt daarbij ook opnieuw dat u een jaar en een kwart zou gebleven zijn in UK (CGVS, p. 17). Vervolgens wordt u opnieuw geconfronteerd met de incoherente informatie tussen uw verklaringen en de objectieve informatie op basis van uw vingerafdrukken, dat u dus blijkbaar op 19 november 2010 nog in Londen was want dat u daar dan een Residence Permit aanvraagde maar dat u nu verschillende keren verklaart en bevestigt dat u op 20 mei 2010 terugkeerde naar Pakistan. En dan stelt u plots te zijn teruggekeerd naar Pakistan in mei 2011 en niet in mei 2010 (CGVS, p. 17). U verklaart te zijn teruggekeerd in mei 2011 en dan in juli werd u aangevallen, u was misschien verstrooid eerder (CGVS, p. 17). Het feit dat u hier eerst een verklaring tot tweemaal toe bevestigt en dan plots intrekt en een andere datum vooropstelt met een jaar verschil komt zeer weinig geloofwaardig over. Bovendien kan hierbij ook nog de vaststelling gedaan worden dat geen van beide datums, mei 2010 of mei 2011, overeenkomt met de verklaring dat u een jaar en een kwart zou gebleven zijn in Pakistan, een verblijf van een jaar en een kwart vanaf juli 2009 zou immers betekenen dat u terugkeerde naar Pakistan in de herfst van 2010 en niet in het voorjaar. Daarenboven kan u uw terugkeer naar Pakistan vanuit UK op geen enkele manier aantonen of bewijzen (CGVS, p. 17). Het enige wat u daarop kan zeggen is dat u niet van plan was om naar hier te komen, dat u bij uw ouders in Pakistan wilde blijven maar dat er dan opeens aanvallen waren en dat u daardoor diende te vluchten (CGVS, p. 17). Uw originele paspoort met de nodige stempels daarin zou voldoende zijn om deze terugkeer te bevestigen, maar u stelt dat de smokkelaar uw paspoort afnam en dat hij nu in de gevangenis zit wegens moord en dat u hem dus niet kan contacteren (CGVS, p. 18). Hierbij kan nog kort de opmerking gemaakt worden dat u wel bij de Pakistaanse ambassade bent langs geweest hier in België, maar dat u daar nooit het verlies van uw paspoort heeft aangegeven en de enige verklaring die u hiervoor kan geven is dat dat geen zin had (CGVS, p. 18). Het feit dat u geen enkel bewijs kan voorleggen van uw terugkeer naar Pakistan na uw verblijf van meer dan een jaar in UK, het feit dat u dat verblijf in UK aanvankelijk bewust heeft verzwegen en het feit dat uw verklaringen over uw terugkeer naar Pakistan op verschillende punten incoherent en weinig overtuigend overkomen, brengt de Belgische asielinstanties bij de conclusie dat er dan ook zo goed als geen reden staande blijft om aan te nemen dat u werkelijk bent teruggekeerd naar Pakistan na uw verblijf in UK. Verder kan u dan ook geen enkel bewijs voorleggen van uw recente reisroute vanuit Pakistan naar België, wat dus het vermoeden nog maar eens bevestigt dat het goed zou kunnen dat u rechtstreeks vanuit UK naar België bent gekomen en dus helemaal niet bent teruggekeerd naar Pakistan.

In derde instantie zijn er dan uw verklaringen over de problemen die u stelt gehad te hebben in Pakistan en die de rechtstreekse aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vlucht naar België. Hierbij kan al meteen de opmerking gemaakt worden dat blijkt uit voorgaande argumentatie dat er zeer weinig geloof kan gehecht worden aan uw feitelijke terugkeer naar Pakistan na uw verblijf in UK in 2009-2011 en vermits u de problemen die direct aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vlucht, situeert in de periode dat u zou teruggekeerd zijn (voorjaar-zomer 2011), kunnen deze dan ook meteen al zeer ernstig in twijfel getrokken worden.

Bovendien kunnen er tussen uw verklaringen over deze problemen tijdens het interview op het CGVS en uw verklaringen hieromtrent bij DVZ tal van incoherenties opgemerkt worden, wat uw geloofwaardigheid nog meer ondermijnt.

Zo stelt u bij DVZ dat jullie in juli 2011 vernamen dat er een aanval zou gepleegd worden op jullie huis door de niet Ahmadi mensen van jullie dorp (zie vragenlijst DVZ, p. 3, nr. 5), maar op het interview bij het CGVS vertelt u dat jullie te weten kwamen dat ze van plan waren de moskee in jullie dorp aan te vallen (CGVS, p. 12). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, schuift u de schuld van deze incoherentie af op uw taal het Urdu en dat het misschien anders werd vertaald dan dat u het bedoelde (CGVS, p. 12-13). Verder verklaarde u dan bij DVZ dat de aanval plaatsvond op 2 augustus 2011 (zie vragenlijst DVZ, p. 3, nr. 5), terwijl u nu op het CGVS verklaart dat het op 1 augustus was (CGVS, p. 12). Natuurlijk gaat het hier maar om één dag verschil, maar aangezien u dergelijke exacte data geeft

voor dit incident komt het toch vreemd over dat deze dan niet overeenkomen tussen uw verschillende verklaringen. De enige verklaring die u hiervoor opnieuw kan geven is dat alles heel snel moest gaan op het eerste interview en dat u geen details hebt kunnen vertellen (CGVS, p. 13). Dit is absoluut geen afdoende verklaring aangezien u wel degelijk details en zelfs zeer exacte data heeft gegeven maar dat deze niet blijken overeen te komen. Ook vertelde u bij DVZ dat uw ouders jullie dorp verlieten en naar Badin vertrokken op 29 juli, maar dat u thuis bleef omdat u wilde waken over de veiligheid van de wijk. Na de aanval op 2 augustus echter zou u dan ook weggevlucht zijn en de volgende dag, op 3 augustus, kwamen jullie dan met z'n allen terug, uw ouders en u (zie vragenlijst DVZ, p. 3, nr. 5). Tijdens uw interview op het CGVS vertelt u opnieuw een ander verhaal. Hier stelt u zelf de hele tijd in uw dorp gebleven te zijn en dat uw ouders terugkeerden op 3 augustus (CGVS, p. 13). Als u dan geconfronteerd wordt met deze zoveelste incoherentie, kan u alleen maar zeggen dat u niet weet hoe het komt dat het daar zo staat geschreven, maar dat het gebeurd is zoals u het nu vertelt (CGVS, p. 13). Tot slot spreekt u dan nog over een tweede aanval van de niet Ahmadi mensen uit uw dorp en deze keer op jullie huis, er kwamen 's nachts mensen naar jullie huis en jullie woning werd beschoten. Bij DVZ vertelde u dat dit gebeurde op 12 augustus 2011 (zie vragenlijst DVZ, p. 3, nr. 5), maar op het CGVS verklaart u dat dit 2 dagen na de eerste aanval gebeurde (CGVS, p. 13), wat dus volgens uw verklaringen dan op 3 of 4 augustus zou moeten geweest zijn. Opnieuw een verschil van 10 dagen in de datering van deze incidenten die de rechtstreekse aanleiding betekenden voor uw vlucht uit Pakistan en het enige wat u hierop kan zeggen als u ermee geconfronteerd wordt is dat het opnieuw waarschijnlijk een misverstand is, dat u misschien niet goed werd begrepen (CGVS, p. 13). De cumulatie van deze markante incoherenties en het feit dat u hier geen enkele afdoende verklaring voor kan geven ondermijnt echter op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van wat u vertelt.

Verder kunnen er nog enkele vreemde zaken worden opgemerkt tussen het vrije asielrelaas dat u vertelde bij DVZ en het verhaal dat u nu vertelt op het CGVS. Zo sprak u bij DVZ over het feit dat u niet Ahmadi mensen zou bekeerd hebben naar het Ahmadi-geloof en dat u uw geloof predikte (zie vragenlijst DVZ, p. 3, nr. 5), maar tijdens het interview op het CGVS vermeldt u dat nergens meer als u gevraagd wordt uw verhaal te vertellen (CGVS, p. 12). De enige verklaring die u hiervoor kan geven is dat u gewoon gevraagd werd de feiten te vertellen (CGVS, p. 14). Opnieuw geen afdoende verklaring want indien dit werkelijk belangrijk was en zou geleid hebben tot dergelijke incidenten die u omschrijft dan kan toch logischerwijze en redelijkerwijze van u verwacht worden dat u daar wel spontaan over zou verteld hebben. Bijgevolg kan dan ook aangenomen worden dat dit geen essentieel onderdeel uitmaakt van uw asielrelaas. Ook vertelde u bij DVZ dat u af en toe telefonische doodsb bedreigingen zou gekregen hebben (zie vragenlijst DVZ, p. 3 nr. 5), maar ook daarover vermeldt u helemaal niets wanneer u uw asielverhaal vertelt tijdens uw interview op het CGVS (CGVS, p. 12). Als u hier dan specifiek naar gevraagd wordt dan geeft u hier de reden voor dat iedere Ahmadi daarmee geconfronteerd wordt en dat u gewoon de feiten verteld heeft. U voegt daaraan toe in google gewoon 'tegen Ahmadi' in te typen en dan zal wel duidelijk worden waar Ahmadi's het slachtoffer van zijn (CGVS, p. 14). Hier komt het toch vreemd en weinig logisch over dat wanneer u even tevoren letterlijk gevraagd werd te vertellen over uw problemen in Pakistan, dat u dan niets zou verteld hebben over doodsb bedreigingen die u kreeg via de telefoon, omdat u dacht dat dat niet belangrijk genoeg zou zijn. De enige niet afdoende verklaring die u hiervoor opnieuw kan geven is dat het aan uw taal het Urdu en de vertaling daarvan zou liggen (CGVS, p. 14).

De cumulatie van al deze incoherenties en vreemde en weinig logische elementen in uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u stelt te hebben gehad in Pakistan, ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van wat u hierover vertelt. Dit in combinatie met voorgaande vaststellingen omtrent de ernstige twijfel over uw terugkeer naar Pakistan na uw verblijf in UK brengt het CGVS ertoe te concluderen dat er eigenlijk niets van uw geloofwaardigheid staande blijft.

Het CGVS twijfelt echter niet aan uw bewering ahmadi te zijn, maar u toont - gezien bovenstaande vaststellingen - geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. U verwees tevens naar de algemene situatie van ahmadi's in Pakistan. Er dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om te spreken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 a) en b) van de gecoördineerde vreemdelingenwet), vermits dit risico in concreto dient te worden aangetoond. De algemene artikels over de situatie van Ahmadi's in Pakistan voegen dan ook niets toe aan uw individuele asielaanvraag. Het loutere feit een ahmadi te zijn is niet voldoende om erkend te worden als vluchteling.

Op basis van voorgaande argumentatie hebt u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerd vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden kunnen ombuigen. De kopie van uw identiteitskaart bevestigt louter uw Pakistaanse identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. Het blanco aanvraagformulier voor een NICOP (National Identity Card for Overseas Pakistani's) heeft geen enkele bewijswaarde voor het asielverhaal dat u vertelt. De bundel artikels die u voorlegt over de situatie van Ahmadi's in uw land van herkomst is louter een indicatie van de algemene problematiek waarmee Ahmadi's geconfronteerd worden in Pakistan en vormt in geen enkel opzicht een ondersteuning of bevestiging van uw persoonlijke problemen en actuele vrees voor terugkeer. In verband met de FIR (proces verbaal) die u voorlegt en die tegen u zou uitgevaardigd zijn door deze niet Ahmadi mensen van uw dorp, kan de bemerking gemaakt worden dat deze enkele bewijswaarde heeft indien deze ondersteunt wordt door aannemelijke en geloofwaardige verklaringen, wat in casu duidelijk niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Pakistaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Pakistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Pakistaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Pakistaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Pakistaanse asielzoeker.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan bij momenten geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 6 van het EVRM en de schending van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij meent ook dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te

staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Wat de aangehaalde schending van “de vreemdelingenwet” en “manifeste appreciatiefout” betreft stelt de Raad vast dat de verzoekende partij dit niet nader bepaalt. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Wat betreft de door de verzoekende partij ingeroepen schending van artikel 6 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6 van het EVRM vallen, omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben terwijl artikel 6 van het EVRM betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (RvS, nrs. 100.526 en 100.528 van 5 november 2001). Bovendien zet de verzoekende partij nergens uiteen op welke wijze dit artikel geschonden is. Bijgevolg is ook dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

De verzoekende partij betwist vooreerst dat verzoeker niet aan de medewerkingsplicht heeft voldaan. Verzoeker voegt een kopie van zijn identiteitskaart voor overzeese Pakistani's (NICOP) bij het verzoekschrift. De verzoekende partij stelt dat na het gehoor op het commissariaat-generaal verzoeker naar de Pakistaanse ambassade trok waar men hem meedeelde dat zijn identiteitskaart opgestuurd was en op welke datum hem die toegestuurd was. Bij zijn thuiskomst zou hij van de broer van zijn vrouw vernomen hebben dat hij dit document ontvangen had. Verzoeker beantwoordde volgens verzoekende partij naar alle eerlijkheid tijdens het gehoor.

Aangaande zijn internationale paspoort verklaarde verzoeker tijdens het gehoor dat deze geldig was in een periode van ongeveer 2009 tot 2014.

Als dan blijkt dat deze werd verkregen in maart 2008 en geldig was tot maart 2013 kan dit dan ook onmogelijk als een foutieve informatieverstrekking van de zijde van verzoeker geïnterpreteerd worden volgens de verzoekende partij.

Met betrekking tot het verblijf van verzoeker in de UK stelt de verzoekende partij dat verzoeker meermaals verklaarde dat men tijdens het interview bij (Dienst Vreemdelingenzaken) DVZ aangaf dat hij

het heel kort moest houden en dat hij zijn volledige verhaal kon doen tijdens het gehoor bij het CGVS. Aldus wachtte verzoeker dan ook tot op het gehoor bij het CGVS om daar zijn relaas helemaal te kunnen doen.

Bijgevolg kan besloten worden dat verzoeker weldegelijk correcte verklaringen aflegde en hij dus ook niet tekort schoot m.b.t. zijn medewerkingsplicht.

De Raad is van mening dat van de verzoekende partij mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004).

Zoals de verwerende partij in haar nota terecht aanstipt, stemmen de gegevens van de neergelegde NICOP niet overeen met verzoekers verklaringen: hij stelde immers dat hij de kaart zo'n 6-7 maanden geleden heeft aangevraagd, maar uit het administratief dossier blijkt dat hij ze op 4 april 2012 gekregen heeft. Verzoeker heeft deze kaart dus al meer dan een jaar geleden ontvangen, terwijl hij nu beweert dat ze slechts een 6-7 tal maanden geleden is aangevraagd. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de geldigheidsdatum van het paspoort en zijn verklaringen, geen weerlegging biedt van de vaststellingen uit de bestreden beslissing: verzoeker poneert louter dat het niet zijn schuld is. Dit is geen *in concreto* argumentatie die dit motief in een ander daglicht kan stellen.

Verder wijst de verwerende partij er terecht op dat het paspoort in juli 2012 werd uitgereikt te Brussel, zoals blijkt uit de neergelegde kopie. Deze gegevens zijn niet van die aard dat zij de vaststellingen omtrent verzoekers paspoort wijzigen. Volgens de Raad kan hieruit niet opgemaakt worden dat verzoeker is teruggekeerd naar Pakistan. Tenslotte verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor dat hij het verlies van zijn paspoort niet had meegedeeld aan de Pakistaanse ambassade, terwijl de Raad nu vaststelt dat hij een kopie van een nieuw paspoort bijbrengt dat uitgereikt werd door dezelfde ambassade. Dit zijn indicaties die de aannemelijkheid van verzoekers relaas ondermijnen.

Aangaande zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk merkt verzoeker op dat hij weldegelijk in juli 2009 vertrok vanuit Pakistan. Zijn visum voor het Verenigd Koninkrijk werd verlengd in december 2010 en was geldig tot juni 2012.

Verzoeker had het in het interview bij het CGVS reeds over de verlengtijd van zijn visum (CGVS, p. 5).

Hij gaf eveneens aan dat hij in november 2010 terug een visum verkreeg waarvan de geldigheid meer dan anderhalf jaar was, doch dat hij vroegtijdig, m.a.w. vooraleer zijn hernieuwde visum afliep, terugkeerde naar Pakistan daar zijn opleiding beëindigd was. In de periode april - mei 2011 keerde verzoeker terug naar zijn thuisland.

Het verschil in zijn verklaringen wijt verzoeker aan zijn verstrooidheid en de stress die hij ervoer tijdens het interview.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing: *"Aan het begin van het interview verklaart u in juli 2009 naar UK te zijn vertrokken en daar ongeveer een jaar en een kwart te zijn gebleven (CGVS, p. 4). Vervolgens bevestigt u tot tweemaal toe dat u in mei 2010 vanuit UK terugkeerde naar Pakistan (CGVS, p. 4-5). Het CGVS beschikt echter over objectieve informatie op basis van uw vingerafdrukken (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier) dat u inderdaad beschikte over een studentenvisum voor UK, aangevraagd op 9 juni 2009 en vervallen op 30 november 2010, maar dat u net voor het vervallen van dat visum, op 19 november 2010, in Londen (Earls Court) een Biometric Residence Permit heeft aangevraagd. Wanneer u met deze informatie geconfronteerd wordt, antwoordt u eerder ontwijkend en naast de kwestie dat het hier misschien gaat over uw visumgeldigheid en dat de smokkelaar daarom uw reispas heeft afgenomen omdat uw visum voor UK inderdaad nog geldig was, u herhaalt daarbij ook opnieuw dat u een jaar en een kwart zou gebleven zijn in UK (CGVS, p. 17). Vervolgens wordt u opnieuw geconfronteerd met de incoherente informatie tussen uw verklaringen en de objectieve informatie op*

basis van uw vingerafdrukken, dat u dus blijkbaar op 19 november 2010 nog in Londen was want dat u daar dan een Residence Permit aanvraag maar dat u nu verschillende keren verklaart en bevestigt dat u op 20 mei 2010 terugkeerde naar Pakistan. En dan stelt u plots te zijn teruggekeerd naar Pakistan in mei 2011 en niet in mei 2010 (CGVS, p. 17). U verklaart te zijn teruggekeerd in mei 2011 en dan in juli werd u aangevallen, u was misschien verstrooid eerder (CGVS, p. 17). Het feit dat u hier eerst een verklaring tot tweemaal toe bevestigt en dan plots intrekt en een andere datum vooropstelt met een jaar verschil komt zeer weinig geloofwaardig over. Bovendien kan hierbij ook nog de vaststelling gedaan worden dat geen van beide datums, mei 2010 of mei 2011, overeenkomt met de verklaring dat u een jaar en een kwart zou gebleven zijn in Pakistan, een verblijf van een jaar en een kwart vanaf juli 2009 zou immers betekenen dat u terugkeerde naar Pakistan in de herfst van 2010 en niet in het voorjaar. Daarenboven kan u uw terugkeer naar Pakistan vanuit UK op geen enkele manier aantonen of bewijzen (CGVS, p. 17)."

De Raad benadrukt dat verzoeker zijn terugkeer naar Pakistan niet aantoon, waardoor de aannemelijkheid van zijn asielaanvraag ondermijnd wordt.

Wat de ervaren verstrooidheid en stress betreft, meent de Raad dat elk interview stress met zich meebrengt en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar de verzoekende partij toont niet aan dat dit het haar niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan haar interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. Bovendien legde de verzoekende partij gedurende de hele procedure geen enkel medisch attest neer waaruit haar problematische psychologische toestand zou kunnen worden afgeleid.

Met betrekking tot de aanval op de moskee en het huis stelt de verzoekende partij dat er in eerste instantie immers geen sprake kan zijn van een incoherentie daar verzoeker in zijn relaas duidelijk aangeeft dat er zowel sprake was van een aanval door niet-Ahmadi mensen op de moskee en daarna ook op het huis van verzoeker en zijn familie. Eveneens betwist zij het motief aangaande verzoekers functie als prediker.

Zij stelt dat "Aangaande de datering van de aanval op de moskee gaat het niet op dat men een verschil van één dag een incoherentie in het verhaal van verzoeker zou noemen.

Temeer daar uit het stuk dat verzoeker voorbracht (FIR), duidelijk blijkt dat deze aanval plaatsvond van 1 tot en met 2 augustus 2011. De aanval op het huis van verzoeker vond plaats op 4 of 5 augustus 2011, m.a.w. conform de verklaring van verzoeker voor het CGVS. De opmerking van het CGVS over de functie van verzoeker als prediker van het Ahmadi-geloof gaat eveneens niet op. Verzoeker antwoordde immers gewoon op de vragen van het CGVS. Hij bevestigde dan ook dat hij inderdaad prediker is toen hem dit gevraagd werd door het CGVS. Op het moment dat hij zijn volledige verhaal wou vertellen werd hij immers vroegtijdig onderbroken waardoor hij niet meteen alle aspecten aan bod kon laten komen. Doch aan de hand van de vragen van het CGVS heeft hij deze zaken verder toegelicht. Het feit dat verzoeker dit aspect niet kon verduidelijken in zijn antwoord op de vraag waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten kan dan ook niet als element ter zijner nadeel beschouwd worden. Aangaande de ervaren problemen wenst verzoeker nog te duiden op het belang van het door hem voorgebrachte FIR. Hierin worden niet alleen de door verzoeker aangegeven data bevestigd, maar wordt ook expliciet de naam van verzoeker vermeld."

De Raad meent dat tegenstrijdige verklaringen die de kern van het asielaanvraag raken, een aanwijzing zijn voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielaanvraag. Wat een verschil in precieze data betreft meent de Raad echter dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan plaatsen. De verschillen qua data aangaande de aanvallen zijn derhalve niet determinerend voor verzoekers relaas.

Het FIR dat werd neergelegd bij het verzoekschrift kan zoals de verwerende partij reeds aanstipte, enkel een ondersteunend functie hebben: er dient in de eerste plaats sprake te zijn van aannemelijke verklaringen. Bovendien blijkt uit de informatie van het administratief dossier (SRB: "Pakistan: corruptie en documentenfraude", 9 maart 2012) dat aan Pakistaanse documenten weinig waarde kan gehecht worden gelet op de hoge graad van corruptie en veelvuldige valse documenten die niet te onderscheiden zijn van authentieke.

Wat de functie van verzoeker als prediker echter betreft, is de Raad van mening dat dit een kernelement van zijn relaas uitmaakt. Waar verzoeker stelt dat hij gewoon op de vragen van de interviewer

antwoordde, wijst de Raad er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Verzoeker dient *“alle relevante feiten in verband met het land van herkomst”* te vermelden, zodat de commissaris-generaal in het licht van de samenwerkingsplicht deze elementen kan onderzoeken.

Dat verzoeker naliel zijn functie in het kader van zijn problemen te vermelden, is een negatieve indicatie voor de aannemelijkheid van verzoekers relaas. Verzoekers argumentatie overtuigt niet.

De verzoekende partij meent verder dat: *“Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de oom van verzoeker omwille van dezelfde problemen als verzoeker erkend werd als vluchteling in Duitsland. Verzoeker brengt ook hiervan een stuk voor (stuk 4). Aangaande de eventuele verschillen tussen de verklaringen van verzoeker voor DVZ en het CGVS wenst verzoeker nog op te merken dat het allerminst denkbeeldig is dat deze te wijten zouden zijn aan foutieve verklaringen daar het interview bij DVZ klaarblijkelijk werd afgenomen in het Punjabi terwijl het gehoor bij het CGVS plaatsvond in het Urdu. Door deze zaken te miskennen begaat het CGVS een schending van de hierboven vermelde wetsartikelen, minstens dient hieromtrent gesteld te worden dat het CGVS zeer onzorgvuldig in deze te werk is gegaan.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker op generlei wijze aannemelijk maakt dat hij familie is van de man waarvan hij beweert dat hij in Duitsland erkend is als vluchteling. Bovendien kan de Raad uit het document dat verzoeker neerlegt bij zijn verzoekschrift niet afleiden dat er sprake is van een erkenning. Er valt enkel uit af te leiden dat zijn procedure onaanvechtbaar is afgesloten. Dit wijst op zich niet op een erkenning en ook niet op een erkenning omwille van gelijkaardige feiten. Uit de geboorteakte van deze persoon (neergelegd op 12 juli 2013) blijkt wel dat zij afkomstig is uit hetzelfde dorp als verzoeker, maar dit is geen bewijs van de aangehaalde feiten.

Waar de verzoekende partij de verschillen in verklaringen tussen het gehoor op het Commissariaat-generaal en de vragenlijst op DVZ wijt aan een slechte vertaling, wijst de Raad er op dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven met betrekking tot het asielrelaas van de verzoekende partij en het is een summiere samenvatting ervan. Het is dan ook aangewezen voorzichtig te zijn bij de vergelijking tussen deze summiere samenvatting en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal.

In casu vermeldt verzoeker echter een vervolgingselement, met name telefonische doodsb bedreigingen, die nergens in zijn verklaringen bij het Commissariaat-generaal voorkomen. Wanneer gepolst wordt naar deze bedreigingen, stelt verzoeker *“dat is normaal, iedere Ahmadi wordt daarmee geconfronteerd”* (gehoorverslag p. 14). Dit is echter geen verklaring voor het feit dat hij dit bij DVZ wel vermeldt en er niet op in wenst te gaan tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal.

Opnieuw wordt met deze vaststelling de aannemelijkheid van verzoekers asielrelaas op lossere schroeven gesteld.

Wat de vertaalproblemen betreft die verzoeker aanvoert in het verzoekschrift, stelt de Raad het volgende vast: verzoeker heeft de vragenlijst op DVZ zonder voorbehoud ondertekend. Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal is aan de verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd of zij de tolk begreep en is er ook aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden (gehoorverslag CGVS P 2-3). Op het einde van het gehoor werd nogmaals gevraagd of zij de tolk goed begrepen heeft, wat zij bevestigend beantwoordde (gehoorverslag CGVS p. 18). De verzoekende partij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar zij heeft naar aanleiding van het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en zichzelf (RvV, nr. 30 964 van 2 september 2009). Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat de verklaringen verkeerd vertaald werden. De verzoekende partij toont niet concreet aan welke verklaringen verkeerdelijk vertaald werden.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij verwijst naar de algemene situatie in Pakistan en naar algemene mensenrechten rapporten (Wikipedia: “Persecution of Ahmadi’s”, geconsulteerd 20 juni 2013; Pakistan Today, “Ahmadis yet again a target of persecution”, www.pakistantoday.com/pk?p=272892; Amnesty International,

“Amnesty International Report 2012: the state of the world’s human rights”, www.files.amnesty.org/air12/air_2012_full_en.pdf, 264; The Economist, “We decide whether you’re Muslim or not”, www.economist.com/blogs/banyan/2010/06/state_persecution_and_pakistans_ahmadi_sect). De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in hare hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 17 mei 2013 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Urdu machtig is. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Ook uit hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet blijkt dat er geen sprake is van een onzorgvuldig handelen vanwege de commissaris-generaal.

De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS